

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/72/2023
Identifikačné číslo spisu:	2116204298
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2116204298.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobcu MILS, s. r. o., so sídlom Trnava, Hospodárska 55, IČO: 36 743 275, zastúpeného konateľom S. J., proti žalovanej F. H., narodenej B., bytom Y., zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Bajúžikom, so sídlom Bratislava, J. Stanislava 29, IČO: 50 183 621, o zaplatenie 1.700 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 14C/60/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. novembra 2022 sp. zn. 24Co/62/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie proti výroku I. rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. novembra 2022 sp. zn. 24Co/62/2022, o d m i e t a .

II. Dovolanie proti výroku II. a závislému výroku III. rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. novembra 2022 sp. zn. 24Co/62/2022, z a m i e t a .

III. Žalovanej p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. októbra 2021 č. k. 14C/60/2016-90

- zamietol návrh žalobcu, aby rozhodol, že namiesto žalobcu vstupuje do konania v pozícii žalobcu osoba, ktorú súd považuje za vlastníka predmetného podielu na príslušných nehnuteľnostiach (výrok I.),
- zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do prijatia konečných rozhodnutí o prejudiciálnej otázke (výrok II.),
- zamietol žalobu v celom rozsahu (výrok III.) a
- žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

2. Žalobou, vedenou na súde prvej inštancie pod sp. zn. 14C/60/2016 sa žalobca domáhal, aby súd žalovanej, ktorá dala do prenájmu spoločnú vec, uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 850 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 425 eur, a to titulom odplaty (nájomného v polovičnej výške) za kalendárne mesiace február 2014 a marec 2014 na základe právneho vzťahu podielového spoluvlastníctva, keď žalovaná prenajala spoločné nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Y., zapísané na LV č. XXXX (ďalej ako „nehnuteľnosti“) tretej osobe, nájomcovi NEKA TRADE, spol. s r. o., Trnava.

3. Ďalšou žalobou, vedenou na súde prvej inštancie pod sp. zn. 21C/280/2016 medzi totožnými stranami sporu z totožného skutkového základu uplatnil žalobca nárok na zaplatenie 850 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 425 eur titulom odplaty (nájomného v polovičnej výške) za kalendárne mesiace október 2014 a november 2014.

4. Uznesením z 23. augusta 2018 č. k. 14C/60/2016-27 súd prvej inštancie spojil na spoločné konanie spory vedené na tomto súde pod sp. zn. 14C/60/2016 a 21C/280/2016. Predmetom konania sa stalo zaplatenie istiny 1.700 eur s 5,05 % úrokom z omeškania.

5. Súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 123, § 136 ods. 1, § 137 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení, § 59a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení (ďalej aj ako „ObZ“) a § 80 ods. 1 a 2, § 162 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „CSP“) a dospel k záveru (bod 19. odôvodnenia rozsudku), že podaná žaloba nebola dôvodná, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno v povinnosti preukázania aktívnej vecnej legitímácie. Podľa súdu prvej inštancie nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na žalobcu, ktorý sa tak nestal podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností a nebol aktívne legitimovaný uplatňovať voči druhému spoluvlastníkovi nárok na náhradu za užívanie veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu, nakoľko kúpna zmluva z 9. septembra 2009 (ďalej aj ako „kúpna zmluva“), ktorou žalobca nadobúdala nehnuteľnosti, nemohla nadobudnúť účinnosť skôr, než bola spolu so znaleckým posudkom uložená do zbierky listín v zmysle § 59a ObZ.

V zmysle § 59a ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, v prípadoch, ak spoločnosť nadobúda majetok na základe zmluvy uzatvorenej s jej zakladateľom alebo jej spoločníkom, musí byť hodnota predmetu zmluvy určená znaleckým posudkom, pokiaľ protihodnota predstavuje najmenej 10 % hodnoty základného imania, pričom táto zmluva nemôže nadobudnúť účinnosť skôr, ako bude uložená spolu so znaleckým posudkom v zbierke listín. Ustanovenie § 59a Obchodného zákonníka má kogentný charakter a jeho aplikáciu tak nemožno vylúčiť. Súd na základe uvedeného zákonného ustanovenia, napriek tvrdeniam žalobcu dospel k záveru, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo vyvrátiť námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, keď súdu žiadnym spôsobom nepreukázal, že by predmetná kúpna zmluva, na základe ktorej mal nadobudnúť predmetný podiel na nehnuteľnostiach, spolu so znaleckým posudkom, bola uložená v zbierke listín tak, ako to vyššie citované ustanovenie Obchodného zákonníka ukladá. Na preukázanie týchto skutočností žalobca súdu ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Nepreukázané tieto skutočnosti zostali napriek tomu, že neuloženie týchto listín, teda kúpnej zmluvy a znaleckého posudku do zbierky listín znamená, že kúpna zmluva nenadobúda účinnosť. Žalobca v konaní dokonca ani netvrdil, že by sa tieto ustanovenia § 59a Obchodného zákonníka na danú kúpnu zmluvu nemali vzťahovať, pretože v prípade ním uzatvorenej kúpnej zmluvy z 09. 09. 2009 sa malo jednať o zmluvu uzatvorenú pri bežnom obchodnom styku, prípadne o majetok nadobudnutý na burze za cenu rovnajúcu sa kurzu, ktorý zodpovedá v tom čase danej ponuke a dopytu. Žalobca súdu nepreukázal ani to, či bol v čase uzavretia kúpnej zmluvy z 09. 09. 2009 vyhotovený znalecký posudok, i keď táto povinnosť vyplývala z ustanovení vtedy platného a účinného znenia Obchodného zákonníka.

Žalobca vo vzťahu k otázke jeho aktívnej legitímácie poukazoval na rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/108/2010, ktorým malo byť o tejto otázke právoplatne rozhodnuté, lebo v ňom súd vyjadril právny názor, že je spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, pričom kúpna zmluva nadobudla právoplatnosť a účinnosť rozhodnutím Správy katastra Trnava z 21. 09. 2009 o povolení jej vkladu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že žaloba vedená pod sp. zn.

8C/108/2010 vo veci určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, podaná právnym predchodcom žalovanej, bola súdom zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na tomto určení, nie teda z dôvodu, že by súd v rámci posudzovania dôvodnosti žaloby dospel k záveru, že predmetnej žalobe nie je možné vyhovieť z dôvodu, že predmetná kúpna zmluva je platná. Predmetné rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/108/2010 teda neznamená prekážku rozhodnutej veci pokiaľ ide o posudzovanie vecnej aktívnej legítimácie žalobcu v tomto konaní.

6. Súd prvej inštancie mal v konaní za to (bod 21. odôvodnenia jeho rozsudku), že kúpna zmluva, ktorou žalobca nadobúdala túto nehnuteľnosť, nemohla nadobudnúť účinnosť skôr, než bola spolu so znaleckým posudkom uložená do zbierky listín. K takémuto uloženiu doteraz nedošlo, v dôsledku toho zmluva nenadobudla účinnosť a nenastali jej právne účinky. Nedošlo preto ani k prevodu vlastníckeho práva na žalobcu, ktorý sa nestal podielovým spoluvlastníkom týchto nehnuteľností a nie je aktívne legítimovaný uplatňovať voči druhému spoluvlastníkovi nárok na náhradu za užívanie veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Z uvedeného dôvodu súd žalobu vo veci samej vo výroku III. rozsudku zamietol.

7. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na vstup do konania v pozícii žalobcu ako osoby, ktorú za vlastníka predmetného podielu na príslušných nehnuteľnostiach považuje súd, súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa CSP nikomu okrem žalobcu, a teda ani súdu neprináležalo určovať, kto bude vystupovať na strane žalobcu a kto na strane žalovaného, a súd by mohol rozhodnúť o takomto návrhu žalobcu iba pri splnení uvedených podmienok. Takýto návrh však súdu zo strany žalobcu nebol daný.

V súvislosti s návrhom na prerušenie konania do prijatia konečných rozhodnutí v konaniach, v ktorých bola spochybnená vecná legítimácia žalobcu súd prvej inštancie konštatoval, že návrh žalobcu bol neurčitý, pretože neuviedol, do právoplatného skončenia ktorého konania navrhuje konanie prerušiť, teda v ktorom konkrétnom konaní sa rieši otázka, od rozhodnutia ktorej závisí rozhodnutie v danej veci. Žalobca uviedol len jedno konkrétne konanie, a to konanie vedené pod sp. zn. 27C/259/2016, ktoré už právoplatne skončené bolo, pričom žiadne ďalšie konania žalobcom konkretizované neboli, preto aj tento návrh žalobcu súd zamietol.

II.

Konanie o odvolaní

8. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol o odvolaní žalobcu rozsudkom zo 16. novembra 2022 č. k. 24Co/62/2022-210

- odvolanie proti výroku I. a proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol (výrok I.),
- v zamietajúcom výroku III. a vo výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok II.) a
- žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu (výrok III.).

9. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolanie žalobcu proti výrokom I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol, pretože v zmysle § 355 ods. 2 CSP je proti uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie prípustné len ak to zákon pripúšťa. Konkrétne prípady, v ktorých je možné proti uzneseniu súdu prvej inštancie podať odvolanie ustanovuje § 357 CSP, zo znenia ktorého je zrejmé, že proti uzneseniu o zmene subjektov konania a ani proti uzneseniu súdu, ktorým návrhu na prerušenie konania nevyhovel, odvolanie nie je prípustné.

10. Odvolací súd zdôraznil, že na odvolacie dôvody uvedené v písomných vyjadreniach žalobcu, nasledujúcich po podaní odvolania v čase po uplynutí odvolacej lehoty, v ktorých uviedol aj nové skutočnosti a novú argumentáciu, nebolo možné prihliadať, pretože odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno v zmysle § 365 ods. 3 CSP meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

11. V súvislosti s vyjadrením konateľa žalobcu k vstupu intervenienta do konania odvolací súd uviedol, že vstúpiť do konania môže intervenient svojím vlastným písomným podaním adresovaným súdu.

Civilný sporový poriadok nezakladá oprávnenie žiadnej strane sporu navrhnúť súdu, aby pripustil vstup intervenienta do konania, ako to urobil žalobca. Odvolací súd preto na neúčinný návrh žalobcu, obsiahnutý v odvolaní, aby pripustil/schválil vstup do konania intervenienta S. J. staršieho, neprihliadal.

12. V bode 56. a 57. odôvodnenia rozsudku odvolací súd konštatoval, že žalovaný nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu namietal (z dôvodu, že predmetná kúpna zmluva vzhľadom na § 59a Obchodného zákonníka nenadobudla účinnosť) už vo vyjadrení k žalobe. „Žalovaný“ (správne malo byť zrejme „žalobca“ - poznámka dovolacieho súdu) uvedené skutkové tvrdenia „žalobcu“ (správne malo byť zrejme „žalovaného“ - poznámka dovolacieho súdu) v priebehu prvoinstančného konania nijako nepoprel, iba tvrdil, že je aktívne vecne legitimovaný ako vlastník polovičného podielu na dotknutých nehnuteľnostiach. Nepoprel, že predmetná kúpna zmluva z 09. 09. 2009 ..., ktorou spoločnosť žalobcu MILS, s. r. o., nadobudla od S. J., nar. XX. XX. XXXX (otec, teda osoba blízka zakladateľom alebo spoločníkom spoločnosti v zmysle § 59a ods. 3 ObZ) spoluvlastnícky podiel v 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach spoločnosti žalobcu MILS, s. r. o., Trnava, ktorého konatelia boli F. J., nar. XX. XX. XXXX a F. J., nar. XX. XX. XXXX (deti predávajúceho) za kúpnu cenu 94.000 eur, ktorá podľa nepopretého tvrdenia žalovaného (obsiahnutého aj v rozsudku Okresného súdu Trnava zo 16. 12. 2016 č. k. 8C/152/2015-113) viac ako 14-násobne presiahla 10 % základného imania spoločnosti. V priebehu prvoinstančného konania žalobca nesporeval ani skutočnosť, že predmetná kúpna zmluva spolu so znaleckým posudkom, ktorý by stanovoval hodnotu predmetu zmluvy nebola uložená do zbierky listín pred zápisom do katastra nehnuteľností v zmysle § 59a ods. 1 ObZ. V prvoinstančnom konaní sa žalobca nebránil ani tým, že by išlo o zmluvu uzatvorenú pri bežnom obchodnom styku spoločnosti. Žalobca v tomto smere ani na pojednávaní nenavrhol vykonať dokazovanie. Prvoinstančný súd správne poukázal na to, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by sa ustanovenie § 59a ObZ na danú kúpnu zmluvu nemali vzťahovať, pretože by malo ísť o zmluvu uzavretú pri bežnom obchodnom styku.

13. V bode 59. odôvodnenia odvolací súd konštatoval, že prvoinstančný súd správne ustálil, že predmetné nadobudnutie majetku danou kúpnu zmluvou žalobcom spadalo pod úpravu obsiahnutú v citovanom ustanovení § 59a ObZ. Pre účinnosť predmetnej kúpnej zmluvy, a teda aj prevodu nehnuteľností na spoločnosť žalobcu bolo potom nevyhnutné naplnenie kogentných podmienok citovaného ustanovenia, a to aby predmetná kúpna zmluva spolu so znaleckým posudkom, ktorý by určoval hodnotu predmetu zmluvy, bola uložená do zbierky listín obchodného registra, a to pred zápisom do katastra nehnuteľností. V prvoinstančnom konaní žalobca naplnenie tejto podmienky nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil. Pokiaľ potom v odvolacom konaní tvrdí a dokladá, že predmetný postup bol dodržaný, opätovne sa jedná o diskvalifikovaný prostriedok procesného útoku v zmysle § 366 CSP, na ktorý nebolo možné prihliadať. Odhliadnuc od toho zo sprievodného listu k vloženiu listín do zbierky listín obchodného registra vyplýva, že predávajúci dňa 29. 12. 2017 (teda viac ako 8 rokov po uzavretí predmetnej kúpno-predajnej zmluvy dňa 09. 09. 2009) vložil do zbierky listín obchodného registra kúpno-predajnú zmluvu z 09. 09. 2009, znalecký posudok č. 19/2005 a znalecký posudok č. 44/2016. Je teda zrejmé, že predmetné listiny boli vložené do obchodného registra až po zápise vlastníckeho práva kupujúceho do katastra nehnuteľností v zmysle rozhodnutia Správy katastra Y. č.: I. z 21. 09. 2009, na základe predmetnej kúpno-predajnej zmluvy, čo je v rozpore s citovaným ustanovením § 59a ObZ, podľa ktorého predmetné listiny musia byť uložené do zbierky listín pred zápisom do osobitnej evidencie, teda do katastra nehnuteľností. Okrem toho je tiež zrejmé, že ani jeden z uvedených dvoch znaleckých posudkov, keďže jeden je z roku 2005 a druhý z roku 2009, neurčuje hodnotu predmetu zmluvy v súvislosti s uzavretím predmetnej kúpnej zmluvy, išlo teda o znalecké posudky nesúvisiace s predmetnou kúpnu zmluvou.

14. Odvolací súd ďalej dôvodil, že nakoľko v zmysle § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. Katastrálny zákon údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak, samotný realizovaný zápis vlastníckeho práva žalobcu do katastra nehnuteľností nezakladal nespochybniteľne jeho vlastnícke právo a súd ním nebol nijako viazaný. Rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu nie je rozhodnutím, ktorým by bol súd viazaný v súvislosti s posúdením otázky platnosti a účinnosti zmluvy.

15. Keďže v danom konaní nebola preukázaná účinnosť predmetnej kúpno-predajnej zmluvy z 9.

septembra 2009, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností do spoluvlastníctva žalobcu, od ktorého si žalobca odvodzoval uplatnený nárok, pre nesplnenie zákonných podmienok účinnosti predmetnej kúpno-predajnej zmluvy v zmysle cit. § 59a ObZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy nedošlo k účinnému prevodu a k účinnému nadobudnutiu spoluvlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam žalobcom (a to aj napriek pôvodnému vkladu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností), nebola teda daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore, keď nebolo preukázané, že žalobca je nositeľom hmotného práva - spoluvlastníckeho podielu na dotknutých nehnuteľnostiach, z ktorého odvodzuje žalobou uplatňovaný nárok. V dôsledku toho bolo potom nevyhnutné jeho žalobu zamietnuť, ako správne postupoval prvoinštančný súd.

16. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na to, že niektoré ním namietané súdne rozhodnutia, v ktorých mal súd posúdiť účinnosť predmetnej kúpnej zmluvy v kontexte s § 59a ObZ, tvoria *res iudicata*, odvolací súd uviedol, že tomu tak nebolo. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 230 CSP je vymedzená dvomi kritériami, a to totožnosťou sporových strán a totožnosťou predmetu konania; ani v jednom zo žalobcom poukázaných súdnych konaní nebola splnená minimálne podmienka totožnosti predmetu konania. Dodal, že v zmysle § 228 ods. 1 CSP pre strany a ich právnych nástupcov je záväzný výlučne výrok právoplatného rozsudku, a preto o prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak súd určitú otázku v konaní posúdil prejudiciálne, keďže predbežná otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia; preto ak v iných súdnych konaniach súdy vychádzali z ustálenia prejudiciálnej otázky, že v rozhodnom období bol spoluvlastníkom dotknutých nehnuteľností v jednej polovici žalobca, nejde o prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Z rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 8C/108/2010-154 zo 16. decembra 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/66/2011-194 z 28. februára 2012, na ktoré žalobca poukázal, vyplýva právoplatné zamietnutie žaloby na určenie neplatnosti danej kúpnej zmluvy podanej právnym predchodcom žalovanej, a to pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na takomto určení. Ani toto rozhodnutie netvorilo preto prekážku veci rozhodnutej.

17. Keďže odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie za správne, bolo aj

18. podľa neho nadbytočné vykonávanie akýchkoľvek ďalších dôkazov navrhnutých žalobcom pred súdom prvej inštancie, ktorý podľa odvolacieho súdu v súlade s § 185 ods. 1 CSP správne v ods. 22 preskúmaného rozsudku odôvodnil, že tieto dôkazy nevykoná a na ďalšie nebude prihliadať.

19. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval za, pre rozhodnutie vo veci samej, nerozhodné, a preto nemal za potrebné sa s nimi osobitne vysporiadať.

20. S poukazom na vyššie uvedené po zistení, že žiaden z odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov nebol naplnený, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá a IV., ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím § 387 CSP potvrdil.

III.

Dovolenie žalobcu

21. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) v celom rozsahu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil § 420 písm. a), d), f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), resp. písm. b) CSP.

22. Za nesprávny procesný postup súdu v zmysle § 420 písm. a) CSP označil dovolateľ opätovné posudzovanie účinnosti kúpnej zmluvy podľa § 59a ods. 1 a 2 ObZ, napriek § 59a ods. 4 ObZ, ktorý z ďalšieho posudzovania vylučuje ustanovenia § 59a ods. 1 a 2 ObZ tým, že uvedené ustanovenia sa nevzťahujú na nadobudnutie majetku rozhodnutiami správneho orgánu, ktorými sú na úseku katastra práve katastrálne úrady. Súd v zodpovedaní prejudiciálnej otázky rozhodoval o veci, ktorá je zverená príslušným katastrálnym úradom.

Podľa dovolateľa majetok, ktorým je spoluvlastnícky podiel na spoločnej veci nadobudol nie samotnou kúpnu zmluvou z 09. 09. 2009, ale až 21. 09. 2009 naplnením podmienok ustanovenia § 28 Katastrálneho zákona právoplatným rozhodnutím príslušného správneho úradu, ktorý správne právne posúdil všetky relevantné aspekty a na základe nich rozhodol o právoplatnosti a účinnosti právneho úkonu žalobcu a právneho predchodcu žalobcu rozhodnutím o povolení vkladu.

23. Za dovolací dôvod podľa § 420 písm. d) v spojení s § 431 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok dovolateľ označil vadu konania, ktorá nastala tým, že súd sa zaoberal prejudiciálnou otázkou vo veci, ktorá už prv bola právoplatne rozhodnutá v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, a to rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 8C/108/2010-154 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/66/2011-194, rozhodnutiami v konaní sp. zn. 37C/100/2012 o vyslovenie absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy pred Okresným súdom Trnava ako i Krajským súdom v Trnave. V uvedených konaniach žalovaný navrhoval vyhlásiť neplatnosť právneho úkonu kúpno-predajnej zmluvy z 09. 09. 2009, právoplatnej z 21. 09. 2009, medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom s tým, že vlastníkom spoluvlastníckeho podielu bude určený právny predchodca žalobcu.

24. Doplnil, že právny názor, keď žalobca bol považovaný súdmi za vlastníka spoločnej veci je obsiahnutý v spisoch a rozhodnutiach OS Trnava sp. zn. 8C/108/2010 o neplatnosť kúpnej zmluvy (žaloba zamietnutá), sp. zn. 37C/100/2012 o absolútnej neplatnosti kúpno-predajnej zmluvy (konanie zastavené), sp. zn. 7Cb/2/2012 o výmaz sídla nájomcu žalovaného zo spoločných nehnuteľností, sp. zn. 13C/195/2012 o vypratanie nehnuteľností a odstránenie reklamno-informačného zariadenia z nehnuteľností, sp. zn. 17C/95/2012 o vysporiadaní podielového spoluvlastníctva, v ktorom súd po celú dobu konania považoval žalobcu za spoluvlastníka. Právoplatný rozsudok, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu bráni tomu, aby súd takú otázku riešil ako prejudiciálnu v inom konaní.

25. Podľa dovolateľa absencia ktorejkoľvek zložky, či už platnosti alebo účinnosti zmluvy, by spôsobila absolútnu neplatnosť právneho úkonu a poukázal na závery rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7ECdo/150/2013, 1Obo/1/2015 a Zbierky NS 9/2018, R 90/2018. V tejto súvislosti tiež dovolateľ poukázal na to, že právoplatný rozsudok, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu, zakladá prekážku res iudicata - veci právoplatne rozhodnutej v konaní o novej žalobe o určenie neplatnosti toho istého právneho úkonu aj vtedy, keď súd v predchádzajúcom konaní svoje rozhodnutie nezaložil na tých istých, už vtedy zistených skutočnostiach, z ktorých sa vyvodzuje neplatnosť právneho úkonu aj v novej žalobe (Zbierka NS SR 10/2014, R 139/2014, uznesenie NS SR z 30. 01. 2013 sp. zn. 1MCdo/12/2010).

26. V súvislosti s posudzovaním prejudiciálnej otázky žalobcu poukázal dovolateľ i na uznesenie NS SR z 31. januára 2012 sp. zn. 1Cdo/44/2010, uznesenie z 29. apríla 2010 sp. zn. 1Cdo/133/2009, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 349/09-36 z 20. januára 2010, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudky vo veci Brumarescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 a vo veci Ryabikh proti Rusku z 24. júla 2003).

27. Podľa dovolateľa nesprávnym postupom súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP s následkom porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces bolo rozhodovanie o prejudiciálnej otázke a spochybnení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu porušením základných právnych princípov, a to res iudicata a zároveň aj právnej istoty žalobcu a jeho očakávaní, že v jeho veci bude spravodlivo rozhodnuté. Poukázal na to, že súdy od roku 2012 do roku 2016 niekoľko rokov zastávali právny názor, že žalobca je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu na spoločnej veci, teda je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie na uplatňovanie si nárokov, ktoré mu však v dôsledku zmeny právneho názoru v konaní sp. zn. 8C/152/2015 v decembri 2016 začali byť upierané na základe spochybnenia jeho aktívnej vecnej legitímácie, napriek už právoplatným rozhodnutiam dosiahnutých najmä v konaniach sp. zn. 8C/108/2010, 37C/100/2011, 13C/195/2012. Nesprávny právny názor z konania sp. zn. 8C/152/2015 začal byť nekriticky preberaný do ďalších konaní, pričom za účelom zdôvodnenia zmeneného právneho názoru začala byť spochybňovaná i samotná podnikateľská činnosť žalobcu, ktorú má riadne zapísanú v

predmete podnikania, pričom jej zápis sa spája so splnením zákonom stanovených podmienok, čo súvisí s otázkou právnej istoty, pri ktorej dovolateľ poukázal i na skutočnosť, že súdne konania sú už od roku 2012; pričom vyššie uvedené sú už aj skončené a práve na základe týchto konaní, v ktorých bol žalobca považovaný za spoluvlastníka predmetných nehnuteľností, pričom situáciu so zmenou právneho názoru, keď už nie je považovaný za spoluvlastníka, pokladá za rozpor s princípom právnej istoty.

28. Podľa dovolateľa súd prvej inštancie neprimerane zúžil výklad ustanovení Obchodného zákonníka na povinnosť vkladu znaleckého posudku predmetu kúpy do obchodného registra bez ďalšieho skúmania predmetného prevodu spoluvlastníckeho podielu na spoločných nehnuteľnostiach bez zohľadnenia prevodu v celom jeho kontexte a celého výkladu daných ustanovení Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že zákon neukladá povinnosť pre všetky zmluvy ukladať do zbierky listín, preto ide o povinnosť vykladanú súdom v tomto konaní nad rámec zákona napriek právnym názorom v už právoplatne skončených konaniach. Ustanovenie § 59a Obchodného zákonníka bolo vykladané v rozpore so zámerom a úmyslom zákonodarcu, keď sa súdom uskutočnenou aplikáciou uvedeného ustanovenia poskytuje ochrana deliktuálnemu konaniu žalovanej. K veci potreboval žalobca za nutné poznamenať, že samotné konania právneho predchodcu žalovanej, ktorým slove („Tu nemáš čo robiť“) i fyzicky bránil v prístupe do spoločných nehnuteľností, bolo samo osebe marením možnosti dať vyhotoviť akýkoľvek znalecký posudok spoluvlastníckeho podielu na daných nehnuteľnostiach.

29. Podľa dovolateľa súdy nižšej inštancie nesprávne aplikovali právo Európskej únie, keď ustanovenie § 59a ObZ je recepčným ustanovením Kapitálovej smernice, majúcej chrániť predovšetkým spoločnosť samotnú a následne jej veriteľov, jeho aplikácia a interpretácia mala za následok nesprávne právne posúdenie veci. Daný postup súdov bol na úkor spoločnosti a prostredníctvom neho bola poskytnutá právna ochrana deliktuálnemu konaniu osôb poškodzujúcich spoločnosť. Zároveň uvedená interpretácia smernice je v rozpore s praxou európskeho práva, pri smerniciach, pri ktorých ich implementáciou majú byť dosiahnuté rovnaké účinky vo všetkých členských štátoch, pričom v danom konaní sa účinok Smernice Rady č. 77/91/EHS, tzv. Druhej smernice nezhoduje s účinkami dosiahnutými napr. v Českej republike.

30. V dôsledku uvedeného dovolateľ navrhol vyhodnotiť, či konanie nebolo postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

31. Za právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ich riešením došlo k odklonu od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu, resp. ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené v zmysle § 421 písm. a) a písm. b) CSP dovolateľ vo vzťahu k aplikácii § 59a ods. 1 a 2 ObZ v nesúlade s uplatňovaním práva Európskej únie označil nasledujúce otázky:

30.1. Je v súlade s princípom poskytovania materiálnej ochrany práva obsiahnutým v Ústave SR formalistické aplikovanie prekonaných ustanovení § 59a Obchodného zákonníka, ktorého výsledok je v rozpore s účelom a zmyslom, za ktorým boli tieto ustanovenia Obchodného zákonníka prijaté?

30.2. Má byť výsledkom formalistického posudzovania prekonaných ustanovení § 59a Obchodného zákonníka nepriznanie procesnej ako i hmotnoprávnej legitimity účastníka konania, ktorý žiada o súdnu ochranu?

30.3. Je v súlade rozdielna aplikácia kapitálovej smernice práva EÚ v právnom poriadku SR oproti právnomu poriadku ČR, keď účinok by mal byť v členských krajinách rovnaký?

32. Podľa dovolateľa nesprávne právne posúdenie vecí spočíva „in concreto“ v aplikácii § 59a ods. 1 a 2 ObZ, ktoré nebolo v súlade s uplatňovaním práva Európskej únie. Aplikácia ustanovení § 59a ods. 1 a 2 ObZ mala v jeho prípade za následok poskytnutie právnej ochrany spoluvlastníkovi, ktorý bráni v prístupe k spoločnej veci, čím zároveň znemožňuje aj naplnenie predmetných ustanovení Obchodného zákonníka a vyvolá tak stav vedúci k popretiu samotného práva spoluvlastníka, na ktorého úkor sa tak koná. Uvedenú právnu normu súd aplikoval v čase, keď daná právna norma bola považovaná už za prekonanú, v dôsledku čoho nastala jej zmena. V dôsledku prijatia právneho názoru o tom, že žalobca nemá

procesnoprávnu ani hmotnoprávnu legitímáciu znamená popretie samotného účelu a zmyslu právnej normy, ktorou zákonodarca sledoval ochranu spoločnosti, čo pri aplikácii v tomto konaní predstavuje poškodenie spoločnosti upretím jej ochrany pri majetkových nárokoch spoločnosti, čo je v rozpore s Ústavou SR, kde sa vychádza z materiálnej ochrany spravodlivosti, pričom v danom prípade súd aplikoval formalistický prístup spôsobom odporujúcim účelu a zmyslu právnej normy za akým bola prijatá. Oprávnenosť ochrany žalobcu ako spoluvlastníka predmetných nehnuteľností v situácii, keď žalovaná spolu s právnym predchodcom - jej otcom užívali spoločné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu na spoločných nehnuteľnostiach formou prenajatia spoločných nehnuteľností tretej osobe bola potvrdená vo viacerých súdnych konaniach (OS TT sp. zn. 13C/195/2012 v spojení s KS TT sp. zn. 9Co/160/2016 ako aj uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/39/2018 z 29. 11. 2018).

33. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolateľ navrhol zmenu napadnutého rozhodnutia, a to zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu v celom rozsahu v spojení so zrušením rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenie veci odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmenu rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie tak, že súd žalobe vyhovie v plnom rozsahu. V prípade úspechu žalobca žiada o priznanie náhrady trov konania na súde prvej inštancie, odvolacom súde i dovolacom súde.

34. Súčasťou dovolania bol návrh žalobcu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia vo výroku II., ktorým bol priznaný žalovanej nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania, a to z dôvodov hodných osobitného zreteľa, za ktoré dovolateľ považoval skutočnosť, že žalovaná, ktorá od svojho otca nadobudla svoj spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 na predmetných spoločných nehnuteľnostiach pokračuje v konaní svojho právneho predchodcu a naďalej užíva spoločné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho oprávnenia pre svoje podnikanie, pričom tým mári dosahovanie príjmov pre druhého spoluvlastníka na úhradu adekvátnych nákladov spojených so spoločnou vecou, ako je napríklad daň z nehnuteľností.

35. Z vyjadrenia žalovanej k dovolaniu vyplynulo, že dovolanie považuje za nedôvodné a účelovo podané a rozsudok odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie považuje za správny. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, resp. zamietol a žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

IV.

Konanie o dovolaní

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre odloženie vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, pričom v súlade s ustálenou praxou o návrhu na odklad vykonateľnosti nevydal rozhodnutie.

37. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

38. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Podľa § 423 CSP dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1, 2 CSP).

Podľa § 424 CSP dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

39. Žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo všetkých jeho výrokoch.

40. Pokiaľ ide o dovolaním napadnutý výrok I. rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie (ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu, aby rozhodol, že namiesto žalobcu vstupuje do konania v pozícii žalobcu osoba, ktorú súd považuje za vlastníka predmetného podielu na príslušných nehnuteľnostiach) ako aj proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie (ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na prerušenie konania do prijatia konečných rozhodnutí o prejudiciálnej otázke), v tejto časti dovolateľ v dovolaní neuviedol žiadne dôvody v zmysle § 428 CSP v spojení s § 431 ods. 1, 2 CSP a § 432 ods. 1, 2 CSP, čo samo osebe zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v tejto časti podľa § 447 písm. d) CSP pre nedostatok náležitostí podľa § 428 CSP. Súčasne je potrebné uviesť, že uvedené výroky majú povahu uznesenia a nie sú rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, ktorá skutočnosť by sama osebe zakladala aj

dôvod na odmietnutie dovolania podaného v zmysle § 420 CSP, a to podľa § 447 písm. c) CSP, t. j. z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie podľa § 420 CSP nie je prípustné. K dovolaniu podľa § 420 písm. a) CSP

41. Dovolateľ už v rámci odvolacieho konania namietal, že súd nerešpektoval a nevzal do úvahy právoplatné rozhodnutie iného orgánu štátnej správy - katastrálneho úradu, ktorý má oprávnenie rozhodnúť o právoplatnosti a účinnosti kúpnej zmluvy. Aj v podanom dovolaní tvrdí, že súd rozhodol o veci, ktorá je zverená príslušným správny orgánom a posudzoval účinnosť kúpnej zmluvy podľa § 59a ods. 1 a 2 ObZ, napriek § 59a ods. 4 ObZ, ktorý z ďalšieho posudzovania vylučuje ustanovenia § 59a ods. 1 a 2 ObZ tým, že uvedené ustanovenia sa nevzťahujú na nadobudnutie majetku aj rozhodnutiami správneho orgánu, ktorými sú na úseku katastra práve katastrálne úrady. Súd v zodpovedaní prejudiciálnej otázky rozhodoval o veci, ktorá je podľa dovolateľa zverená príslušným katastrálnym úradom; majetok, ktorým je spoluvlastnícky podiel na spoločnej veci nadobudol nie samotnou kúpnu zmluvou z 09. 09. 2009, ale až 21. 09. 2009 naplnením podmienok ustanovenia § 28 Katastrálneho zákona právoplatným rozhodnutím príslušného správneho úradu na úseku katastra - správy katastra, ktorý má oprávnenie rozhodnúť o právoplatnosti ako aj účinnosti kúpnej zmluvy.

42. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd v bode 60. odôvodnenia jeho rozsudku správne poukázal na to, že v zmysle § 70 ods. 1 Katastrálneho zákona sú údaje katastra uvedené v § 7 hodnoverné, ak sa nepreukáže opak; samotná realizácia zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností nezakladá nespochybniteľne vlastnícke právo žalobcu a súd ním nie je nijako viazaný - rozhodnutie správy katastra nie je rozhodnutím, ktorým by bol súd viazaný v súvislosti s posúdením platnosti a účinnosti zmluvy.

43. Pojmy „platnosť zmluvy“ a „účinnosť zmluvy“ nemožno stotožňovať, ide o dva samostatné právne pojmy. Súd je oprávnený vytvoriť si o otázke účinnosti zmluvy vlastný záver. V danom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru o neúčinnosti kúpnej zmluvy v rozhodnom období, a to na základe ustanovenia § 59a ods. 1 ObZ, ktoré má z hľadiska odkladu účinnosti zmluvy povahu *lex specialis*.

Súd je podľa § 193 CSP viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti (rozhodnutie správneho orgánu medzi nimi nie je).

Je pravdou, že správa katastra pred vkladom posudzuje právne úkony, na základe ktorých vlastnícke právo zapisuje v zmysle Katastrálneho zákona, ale v prípade rozdielnosti názorov na posúdenie otázky účinnosti zmluvy súd nie je právnym názorom správy katastra viazaný.

V predmetnej veci súd rozhodoval o nároku dovolateľa na zaplatenie sumy 1.700 eur s príslušenstvom, pričom za účelom posúdenia aktívnej vecnej legitímácie dovolateľa nevyhnutne, n a základe v prvoinštančnom konaní žalobcom nespochybneného tvrdenia o neúčinnosti zmluvy v zmysle § 59a ObZ ako prejudiciálnu riešil otázku účinnosti kúpnej zmluvy a k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu dospel na základe jej negatívneho vyriešenia.

S poukazom na uvedené tak dovolací súd v predmetnej veci nemohol konštatovať existenciu vady zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. a) CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. d) CSP

44. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania tiež z § 420 písm. d) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Argumentuje, že súd sa zaoberal prejudiciálnou otázkou, ktorá už bola právoplatne rozhodnutá v sporoch označených dovolateľom.

45. Prekážka rozsúdenej veci - *res iudicata* (§ 230 CSP) patrí k procesným podmienkam konania a jej

existencia v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec.

46. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, resp. vedie sa konanie a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený. Prítom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

47. V súvislosti s touto dovolacou námietkou dovolateľ poukazuje na rozsudok súdu prvej inštancie zo 16. decembra 2010 č. k. 8C/108/2010-154 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu z 28. februára 2012 č. k. 9Co/66/2011-194, ktoré boli vydané v spore žalobcu F. H. (teraz vystupujúceho ako žalovaný) proti žalovaným 1/ S. J., 2/ MILS, s. r. o. (teraz v postavení dovolateľa) o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Žaloba bola právoplatne zamietnutá. V predmetnom konaní nebola riešená otázka účinnosti kúpnej zmluvy.

Dovolateľ taktiež poukazuje na spor vedený na súde prvej inštancie pod sp. zn. 37C/100/2012, predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, pričom toto konanie bolo zastavené pre prekážku veci rozhodnutej (res iudicata). V predmetnom konaní nebola riešená otázka účinnosti kúpnej zmluvy.

Rovnako v prípade konania sp. zn. 7Cb/2/2012 o výmaz sídla nájomcu žalovaného zo spoločných nehnuteľností, konania sp. zn. 13C/195/2012 o vypratanie nehnuteľností a odstránenie reklamno-informačného zariadenia z nehnuteľnosti (žalovaným bol nájomca predmetnej nehnuteľnosti NEKA TRADE, spol. s r. o.) nebola v konaniach riešená otázka účinnosti kúpnej zmluvy.

48. Predmetom súdnej veci je však nárok dovolateľa na zaplatenie sumy 1.700 eur s príslušenstvom z titulu nájomného za kalendárne mesiace február, marec, október a november 2014, nie určenie neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy). Ak aj sudy nižších inštancií posudzovali v konaní prejudiciálnu otázku, urobili tak v súlade s § 194 CSP. Nie je tak dôvodná námietka dovolateľa, že v konaní došlo k vade vymedzenej v § 420 písm. d) CSP, nakoľko z obsahu predloženého spisu nevyplyva, že by o žalobou uplatnenom nároku dovolateľa už bolo právoplatne rozhodnuté.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

49. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal nesprávnosť procesného postupu a nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu rozhodovania o prejudiciálnej otázke a spochybnenia aktívnej vecnej legitimácie žalobcu porušením základných právnych princípov, a to res iudicata a zároveň aj právnej istoty žalobcu a jeho očakávaní, že v jeho veci bude spravodlivo rozhodnuté. Súčasne namietal účel a aplikáciu § 59a ObZ.

50. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci

procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

51. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

52. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

53. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou.

54. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

55. Najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

56. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho

predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

57. Vyššie uvedené požiadavky vzhľadom na zásadu sudcovskej koncentrácie konania nemožno vyžadovať v takom prípade, ak dovolateľ v konaní nevyužil včas všetky prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, t. j. skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 149 CSP v spojení s § 153 CSP).

V zmysle § 153 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (ods. 1). Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (ods. 2). Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (ods. 3).

58. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, najmä bodov 56. až 59. vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 59a ObZ a záveru o neúčinnosti kúpnej zmluvy je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov odvolací súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, tak pri nosných odvolacích námietkach nedostatku právomoci súdu a prekážky veci rozsúdenej, ako aj pri posudzovaní včasnosti uplatnenia prostriedkov procesného útoku a obrany a pri posúdení, ktoré dôkazy nevykoná, ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo neprihliadol na novoty, uplatnené žalobcom až v odvolaní a prečo sa nezaoberal ďalšími, pre posúdenie veci nie rozhodnými argumentmi žalobcu - odvolateľa (bod 67. odôvodnenia).

59. Z obsahu dovolania vyplýva nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením vykonaných dôkazov, nevykonaním bližšie nešpecifikovaných dôkazov a jeho polemika s názorom odvolacieho súdu. Tieto námietky dovolací súd nepovažoval za dôvodné. Dovolací súd poukazuje na to, že právomoc súdu konať o spore, ktorého sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Dokazovanie je časťou občianskeho sporového konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Dovolací súd nie je skutkovým súdom. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu.

60. K dovolateľom (z obsahu dovolania vyplývajúcejmu) vytýkanému hodnoteniu dôkazného a skutkového stavu dovolací súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (pozri rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

61. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že podstatná argumentácia odvolacieho súdu je zhrnutá v bodoch 54. až 65. odôvodnenia jeho rozsudku. Dovolací súd považoval odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za dostatočné, presvedčivé a logicky odôvodnené. Súčasne poznamenáva, že, ako vyplýva z vyššie uvedeného, pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nemožno podradiť námietku

nedostatku právomoci súdu, ktorá spadá pod ustanovenie § 420 písm. a) CSP, ani námietku veci právoplatne rozhodnutej, ktorá spadá pod ustanovenie § 420 písm. d) CSP, ani námietku nesprávneho právneho posúdenia, predpokladanú v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

62. Vzhľadom na uvedené obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Dovolací súd preto prípustné dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako nedôvodné.

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

63. Základným predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodu uvedeného v ustanovení § 421 ods. 1 CSP je, že práve od vyriešenia dovolaním namietanej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, teda bola pre rozhodnutie odvolacieho súdu podstatná.

64. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

65. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

66. Dovolací súd sa preto vzhľadom na uvedené najskôr zaoberal tým, či sú splnené predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

67. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky dovolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

68. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože pre rozhodnutie podstatná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ.

69. Dovolateľ nesprávne právne posúdenie videl v aplikácii ustanovení § 59a ods. 1 a 2 ObZ v čase, keď daná právna norma bola považovaná už za prekonanú, v dôsledku čoho nastala jej zmena. Uvedená aplikácia mala v jej prípade za následok poskytnutie právnej ochrany spoluvlastníkovi, ktorý bráni v prístupe k spoločnej veci, čím zároveň znemožňuje aj naplnenie predmetných ustanovení Obchodného zákonníka a vedie k popretiu samotného práva spoluvlastníka. Prijatie právneho záveru, že žalobca nemá procesnoprávnu ani hmotnoprávnu legitímáciu znamená podľa dovolateľa popretie samotného účelu a zmyslu právnej normy, ktorou zákonodárca sledoval ochranu (obchodnej) spoločnosti, čo pri aplikácii v tomto konaní predstavuje poškodenie spoločnosti upretím jej ochrany pri majetkových nárokoch spoločnosti, čo je v rozpore s Ústavou SR, kde sa vychádza z materiálnej ochrany spravodlivosti, pričom v danom prípade súd aplikoval formalistický prístup spôsobom odporujúcim účelu a zmyslu právnej normy za akým bola prijatá. Oprávnenosť ochrany žalobcu ako spoluvlastníka predmetných nehnuteľností v situácii, keď žalovaná spolu s právnym predchodcom - jej otcom užívali spoločné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu na spoločných nehnuteľnostiach formou prenajatia spoločných nehnuteľností tretej osobe, bola pritom potvrdená vo viacerých súdnych konaniach.

70. Právne otázky, od ktorých malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolateľ formuloval bez konkrétneho rozlíšenia, v prípade ktorej z nich ide o otázku podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a v prípade ktorej ide o otázku podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, takto:

Je v súlade s princípom poskytovania materiálnej ochrany práva obsiahnutým v Ústave SR formalistické aplikovanie prekonaných ustanovení § 59a Obchodného zákonníka, ktorého výsledok je v rozpore s účelom a zmyslom, za ktorým boli tieto ustanovenia Obchodného zákonníka prijaté?

Má byť výsledkom formalistického posudzovania prekonaných ustanovení § 59a Obchodného zákonníka nepriznanie procesnej ako i hmotnoprávnej legitimity účastníka konania, ktorý žiada o súdnu ochranu?

Je v súlade rozdielna aplikácia kapitálovej smernice práva EÚ v právnom poriadku SR oproti právnomu poriadku ČR, keď účinok by mal byť v členských krajinách rovnaký?

71. Uvedené otázky sú formulované široko a hypoteticky. Dovolateľ ani nekonkretizoval, v čom konkrétne by mala byť aplikácia ustanovenia § 59 ods. 1, resp. 2 ObZ v rozpore s ich účelom a zmyslom. Odvolací súd riešil len otázku, či zmluva mohla podľa § 59a ods. 1 ObZ (v jeho nezmenenom znení, ktorého aplikáciu žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nespochybnil) nadobudnúť účinnosť a dospel k záveru o jej neúčinnosti, neriešil jej platnosť. Odvolací súd sa z dôvodu až v odvolaní neprípustne uplatnených novôt nezaoberal účelom namietaných ustanovení čo do ochrany obchodnej spoločnosti. Z rozsudku odvolacieho súdu (v kontexte s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie ako jednotiacieho celku) je zrejmé, že uvedené otázky odvolací súd neriešil a pre jeho rozhodnutie neboli podstatné. Dovolací súd preto dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP považoval za neprípustné, ktorá okolnosť by sama osebe bola dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

72. Vzhľadom na vyššie konštatovanú nedôvodnosť dovolania podaného z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd dovolanie žalobcu proti výroku II. a závislému výroku III. rozsudku odvolacieho súdu ako celok zamietol podľa § 448 CSP.

73. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol vzhľadom na úspech žalovanej v dovolacom konaní v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

74. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.